

(2 Івана, 1:6-7)

Отець наш небесний, поблагослови нас на вивчення Твого Слова. Амінь.

Дорогі наші друзі, ми продовжуємо вивчення Другого соборного листа апостола Івана.

У своєму Посланні апостол говорить про те, що об'єктивними полюсами християнської віри та християнського життя є істина і любов. Апостол Іван особливо наголошує любов у своєму першому соборному листі, разом з тим, він підкреслює, що це має бути любов до братів, до віруючих людей, котрі перебувають у Христі. Апостол говорив: "Діточки мої! Я хочу, щоб ви любили один одного!" - тобто інших віруючих людей. Цілком очевидно, що неможливо любити кожного. В цьому світі чимало людей, котрих дуже важко полюбити. Багато людей є неприємними особами, і через це їх не люблять. Але Всевишній Бог любить цей світ. Ми не є гідними Його любові, але Він любить нас усіх. Важлива річ полягає в тому, що Бог наказав віруючим людям провіщати світу Святу Євангелію. В такий спосіб ти і я можемо продемонструвати свою турботу про цей світ і свою любов до нього. Ми повинні нести пропашим людям благовістя Господне, оскільки Бог любить їх. І коли ми проголосимо їм Святу Євангелію, наше серце наповниться любов'ю навіть до наших ворогів. Важливо розуміти, що Бог - це любов. Любов притаманна самій природі Бога. Завдяки любові Бог дав нам Спасителя. Проте істина також в дуже важливою. І не можна ставити любов вище за істину, оскільки в такому випадку істина приноситься в жертву. Апостол Іван підкреслює цей важливий аспект у своєму Другому Посланні. Він пояснює:

"Любов же полягає в тому, щоб ми жили згідно з заповідями Божими. Це та заповідь, яку ви чули від початку, щоб жили згідно з нею".

/2 Ін.6/

В чому полягає любов? Вона полягає в тому, щоб жити згідно з заповідями Божими. Господь Ісус Христос говорив: "Якщо ви любите Мене, виконуйте заповіді Мої". Та ж сама думка тут сформульована іншими словами. Зауважу, що заповіді Господа Ісуса Христа - це дещо більше за Десять Заповідей Божих. Десять Заповідей є основоположним законом цивілізації, однак християнина покликано на більш високий рівень, де він наповнить своє життя через наповнення Святим Духом плодами Духа - любов'ю, радістю, миром, довготерпінням тощо. Якщо ми наповнимся такими якостями, це означатиме, що ми живемо згідно з заповідями Божими. Якщо ж цих якостей

немає в нас, значить, ми не живемо згідно з заповідями Божими.

"Любов же полягає в тому..." - починає своє пояснення автор листа. Дозвольте мені знову повторити: любов - це не тільки те, що відбувається у ваших взаєминах між чоловіком та жінкою, більшою мірою це є повсякденне життя. Чи пере дружина чоловікові сорочки та чи прасує їх? Чи приносить він додому гроші та чи забезпечує свою сім'ю? В цьому проявляється любов у родині. В такий же спосіб ти можеш виявити свою любов у церкві - турботою про інших братів та сестер, готовністю допомогти їм. Ти не можеш стверджувати, що любиш когось, якщо не дбаєш про цю особу, а особливо про її духовний стан.

"Любов же полягає в тому, щоб ми жили згідно з заповідями Божими" - апостол Іван розкриває саму суть питання. Він дивиться в корінь. Він показує нам дорогу до спасіння. Шановні слухачі! Не забуваймо про те, що апостоли Іван та Павло, як і інші, писали людям, що жили в римській імперії. За часів апостола Павла імператором в Римі був кровожерний Нерон. Апостол Іван пережив кількох імператорів, котрі нещадно переслідували та винищували християн. Починаючи з правителя Тита переслідування стали особливо жорстокими. Світ часів римської імперії був лютим, жорстоким світом, язичницьким до мозку кісток. Але незважаючи на це, в стародавній римській імперії були люди, котрі жили згідно з заповідями Божими. Вони втілювали Євангеліє у життя. Саме цього дуже бракує сьогодні.

"Це та заповідь, яку ви чули від початку, щоб жили згідно з нею". Іншими словами, апостол Іван говорить: "Цю річ не слід класти у льох на зберігання. І не годиться тримати її про запас у коморі. Про це ви чули від самого початку. Цього навчав вас Господь Ісус Христос. Отож, давайте розпочнемо жити згідно Його вчення. Давайте любити братів наших".

ЖИТТЯ Є ПРОЯВОМ ВЧЕННЯ ГОСПОДА

Друзі! Перед нами знову постає питання поляризації - любов з однієї сторони, а з іншої сторони - істина. Апостол Іван застерігає нас:

"Бо багато тих, які вводять в оману, ввійшло в світ, які не визнають, що Ісус Христос прийшов у тілі. Така людина є спокусник і антихрист".

/2 Ін.7/

У першому листі апостол Іван говорив, що вже з'явилося багато антихристів та почав поширюватися дух антихриста. Як нам визначити людей, котрі опановані духом антихриста? Це ті люди, "які не визнають, що Ісус Христос прийшов у тілі" - пояснює нам апостол Іван. Дух антихриста заперечує

божественність Ісуса Христа. Він заперечує все, що говориться про Господа, все, що говорив Господь. Дух антихриста заперечує все, що Господь Ісус Христос зробив для нас, Його викупительну смерть на хресті та Його тілесне воскресіння. Ось що є антихрист, ось що означає дух антихриста.

На мою думку, врешті-решт, дух антихриста втілиться не в одній, а в двох особах, адже саме таку картину змальовано у тринадцятому розділі Книги Об'явлення Івана Богослова. Одна особа буде великим політичним правителем, ворожим Ісусу Христу - вона буде ПРОТИ Христа. Друга особа буде релігійним правителем - вона ІМІТУВАТИМЕ Христа і спонукатиме світ поклонятися першій потворі, тобто політичному правителю. Це має статися в майбутньому, і ми бачимо, як цей світ готується до приходу антихриста. Отож, коли прийдуть ці політичний та релігійний правителі, світ буде готовий зустріти їх. Мені здається, що вже сьогодні цей світ майже готовий зустріти їх. Відразу ж політичний правитель обіцятиме настановити мир у всьому світі. І дійсно, він вельми вправно впорається з цією задачею - впродовж трьох з половиною років у світі буде мир. Однак цей мир не буде тривалим, він обмежений цим коротким періодом. Потім вибухне грандіозна катастрофа, що призведе до війни в Армагеддоні. Це триватиме приблизно три з половиною роки, доки знову не прийде у світ Ісус Христос, щоб настановити Своє царство.

На той час у світі існуватиме єдина релігія. Цілком очевидно, що вже сьогодні ми рухаємося у цьому напрямку. Ця світова релігія об'єднає думки та прагнення всіх людей. Однак у такій релігії люди по-справжньому ні в що не віритимуть. Тоді ніщо не об'єднуватиме людей. Сьогодні нас часто закликають позбутися того, що розділяє нас. Друзі мої, якщо ми позбудемося всього, що розділяє нас, тоді не залишиться нічого, що б об'єднувало нас. В цьому я бачу суть цієї проблеми. Пригадую історію про маленького негритянського хлопчика, котрий гуляв африканськими джунглями з барвистою парасолькою в руці. Він зустрів слона, котрий спитав його: "Хлопче, куди ти йдеш?" Малюк відповів: "Нікуди я не йду". Почувши таку відповідь, слон сказав: "І я також нікуди не йду. Дозволь мені піти разом з тобою." Саме в такий спосіб сьогодні намагаються об'єднати всі церкви. Такий союз нікуди не йтиме, ні в що не віритиме, і на підставі цього не зможе існувати. Прийдуть два великих обманщики. Один очолить релігійний рух, а другий об'єднає усіх політиків та правителів цього світу. Таким буде прихід антихриста.

"Бо багато тих, які вводять в оману, ввійшло в світ" - попереджає нас автор Послання. За часів апостола Івана почав

дуже швидко поширюватися гностицизм. Всюди, де провіщалося благовістя Господнє, завжди відразу виникали різноманітні культу. Всілякі еретичні вчення завжди йдуть слідом за провіщенням Євангелія, вони ніколи не йдуть попереду. В той час виникло чимало так званих гностичних сект, що поділялися на безліч різних груп. Існувала група церінтичних гностиків – послідовників вчителя з Ефесу на ймення Церінт. Переповідають, що одного разу Іван, котрий проповідував в Ефесі, в лазні зустрів цього вчителя Церінта. Іван негайно виліз із води, схопив свою одягу та полишив лазню. Він навіть одягнувся тільки тоді, коли зачинив за собою двері лазні, оскільки не хотів знаходитися поряд з еретиком. Не знаю, чи дійсно таке сталося, однак це відповідає позиції апостола, викладеній в цьому Посланні. Церінтичні гностики відповідають декільком сучасним культам в тому, що вони вчили, що Ісус та Христос – це два абсолютно різних поняття, що Ісус наповнився божественністю під час хрещення та втратив її на хресті. Доцетичні гностики заперечували реальність тілесного існування Христа. Вони стверджували, що апостоли ДУМАЛИ, що вони бачать Ісуса, але в дійсності Він був не реальною особою, а примарою. Декілька сучасних культів продовжують підтримувати цю ересь. Через це апостол Іван в своєму Першому Посланні підкреслював: "Ми бачили Його своїми очима. Ми чули Його голос. Ми уважно розглядали Його. Його торкалися наші руки. Отож, ми знаємо, про що говоримо. Він був реальною людиною!" В ті давні часи також існували юдейські секти. З виникненням та поширенням християнства вони багато чого запозичили з християнського вчення. Цілком очевидно, що така група існувала в Кумрані, де були знайдені Свитки Мертвого Моря. У місті Масаді, захопленому ворогом у сімдесят третьому році після народження Ісуса Христа, через три роки після падіння Єрусалима, було майже тисяча фанатиків, котрі також запозичили дещо з науки Ісуса Христа. Однак всі такі групи перекручували та викривляли суть особи Ісуса Христа.

Апостол Іван говорить про те, що залишається дуже важливим і сьогодні: "багато тих, які вводять в оману, ввійшло в світ". Визначити істинність людини можна через її точку зору, її вчення та її переконання стосовно особи Господа Ісуса Христа. Якщо людина неправильно сприймає та розумів Христа, тоді все інше не має значення – така людина є фальшивим учителем.

Однак це не означає, що інша людина не може займати позиції, відмінної від твоєї або моєї, наприклад, під час виборів. Великі богослови вчили по-різному. Але всі вони вірили в божественність Ісуса Христа. І якщо ви вірите в божественність Господа, це означає, що ви вірите в непорочне

зачаття, вірите в написане у Слові Божому. Це означає, що ви вірите вчення апостолів, викладеному в їхніх Посланнях. В позиціях богословів існують декотрі розбіжності, але в головних питаннях віри їхні позиції співпадають.

Апостол Іван наказує нам жити згідно з заповідями Божими; а доказом того, що ти є справжня дитина Божа, має бути твоя любов до братів у вірі. Тепер апостол попереджає нас про те, що в світі з'явиться багато обманщиків. Сьогодні віруюча людина йде дуже небезпечною стежкою, що пролягла в світі. Ліворуч стежини стоять джунглі лібералізму та віровідступництва. Це мальовничі, але дуже небезпечні джунглі, оскільки в них переходяться красиві, але смертельно небезпечні хижакі, що готові пожерти нас. Я чув про одного молодого хлопця, котрий служив у війську та посправжньому свідчив про Ісуса Христа. Але невдовзі він відійшов від істини. Його свідчення стали нудними та пустопорожніми. Його діяльність не дає результатів - він неначе товче воду у ступі. Мені шкода таких молодих людей.

З іншого боку стежини простирається пустеля, наповнена отруйними зміями. Це пустеля крайнього фундаменталізму, повністю позбавленого любові. Такі люди єдиною важливою річчю вважають правильність та непогрішимість своєї доктрини. Така людина одного дня може дуже приязно ставитися до тебе, але наступного дня намагатиметься зруйнувати тебе через те, що твої вчинки не відповідають її доктрині. Через свою надмірну самонадіяність та самовпевненість така людина намагатиметься розтоптати тебе. Твоя репутація перебуватиме під загрозою такої людини. Вона скоріше ставитиметься до тебе з люттю, аніж з любов'ю.

Впродовж кількох десятиріч я займаюся проповідницькою діяльністю. Мені пощастило зустрітися з кількома великими людьми цього сторіччя - гігантами віри, котрі провіщали істину. Жоден з них ніколи не намагався посіяти розбрат або спростувати вчення іншого якимись плітками. Запевняю вас, шановні слухачі: ці люди були великими не тільки у своєму вченні, вони також були великими у житті. Я глибоко пересвідчився в тому, що люди Божі, котрі стоять за істину та провіщають Слово Боже, є дуже достойними людьми в будь-якому аспекті, і можна сміливо покладатися на них.

Пригадую такий випадок, що стався з доктором богослов'я Гаррі Айронсайдом. Одного разу він був учасником великої біблійної конференції. Зазначу, що декотрі люди приймають участь у таких конференціях з єдиною метою - аби порівнювати виступи промовців та при нагоді спробувати зав'язати між ними суперечку. Мені розповіли про те, як до доктора богослов'я Айронсайда на тій конференції підійшов якийсь чоловік та сказав: "Шановний пане! Три дні тому на цій

конференції виступив такий-то доктор богослов'я. Він також розглядав питання, про які сьогодні говорили ви. Але ви говорили абсолютно протилежне тому, що казав він. В чому ж полягає істина?" Чоловік згадав якесь несуттєве питання християнського вчення. Це не було життєво важливе питання, а звичайна відмінність поглядів. Кожен з нас має свої власні погляди, що відрізняються від поглядів інших людей. Однак ми можемо відрізнитися в дрібницях, але погоджуватися в головному. Отож, доктор богослов'я Айронсайд відповів: "Я не знав, що брат такий-то навчає цьому. Дуже цікава позиція. Я маю обдумати її. Можливо, я помилявся". Сказавши це, він полишив цього чоловіка, котрий залишився стояти з розкритим ротом - авжеж, йому не вдалося спровокувати суперечку! Дозвольте сказати вам, шановні слухачі: я впевнений в тому, що доктор богослов'я відчував свою правоту, проте він змусив замовчати цього чоловіка та поклав край його намаганням вбити клин між братами. На мою думку, це небезпечно, коли якісь незначні розбіжності намагаються роз'єднати нас. Нас поєднує Господь, Його святе Слово та ім'я Господа нашого Ісуса Христа. Ми повинні свідчити про Нього і жити, щоб в і цьому житті прославився наш Господь.

Наш час закінчується. Ми прощаємося з вами. До нових зустрічей в ефірі. І нехай Господь рясно благословить усіх вас.